

BUDOUCNOST CÍRKVE

Newsletter Sekce pro mládež ČBK

Úvodem

„Pán vstal z mrtvých, aleluja.“ S tímto zvoláním vstupujeme vždy do nového dne doby velikonoční. Po dlouhé a vyčerpávající cestě postem jsme došli ke Golgotě, abychom s Ježíšem zemřeli a znovu se zrodili z vody a Ducha. A chceme kráčet stále s ním.

Tématem tohoto vydání Budoucnosti církve je společná cesta. Hovoří o ní pražský arcibiskup Jan Graubner ve své homilii ze mši svaté při zahájení Evropského synodálního setkání. Promlouvá o ní také Tomáš Halík ve svém duchovním úvodu k tomuto setkání.

Cesta pro nás zůstává hlavním motivem i nadále. Míříme k oslavě Světového dne mládeže v Lisabonu. Mottem setkání je: „Maria se vydala na cestu a spěchala...“ A spolu s Marií nesedíme doma, ale vydáváme se na cestu přes půl kontinentu do Portugalska. Již je přihlášeno více než 2500 mladých.

Když jsem na začátku mluvil o postu, vytanulo mi na mysl, že setkání v Lisabonu má v sobě bezpochyby prvky Velikonoc. Ještě neseme těžký kříž příprav s vědomím, že Bůh kráčí s námi a neopouští nás, ale již se těšíme na živého Boha uprostřed nás všech – shromážděných z celého světa – a na hojné plody tohoto setkání.

Děkuji za všechny modlitby za Sekci pro mládež a přeji příjemné počtení newsletteru.

David Fendrych, pracovník sekretariátu sekce pro mládež

Slovo z centra mládeže

Co vlastně tvoří život na centru?

Občas jsem slýchal, že moc přemýšlím. A když si dokážeme dát věci do souvislostí, něco na tom asi bude. Jsem na MAMRE již desátým rokem a každou sezónu (týmácký rok od září do srpna) jedu s více či méně jinou partou. Každým rokem je tým úplně jiný, má svoje akcenty, tah na branku, způsob komunikace nebo vztah k samotnému areálu. Přesto ti naši mladí stále jezdí, jsou nadšeni a mají zájem s něčím pomáhat, například přijet vařit nebo pomoci udělat nějaký workshop.

Všímám si, že je určitá mortalita třeba po roce, ale existuje stabilní jádro, které dlouhé roky jezdí, z malých špuntů se stávají animátoři a z nich pak někdo zůstane trvaleji, kupříkladu jako součást týmu. Mladí se domlouvají mezi sebou, kdy přijedou, aby se tu potkali. Skončí společný program, ale mnozí zůstávají spolu a rozhání je až večerka, někdy i milosrdně posunutá.

Uvědomuju si, že to nejsem já nebo tým, ale jsou to právě tito mladí, kteří se vracejí na centrum, protože se tu cítí dobře, mají tu přátele, mohou tu rozvíjet svoje hříbny a prohlubovat vztah s Bohem. Někdy našlapuji okolo nich po špičkách, abych jim nepřekazil jejich společný čas a zároveň jsem k dispozici, když by někdo potřeboval něco korigovat skrze svátost smíření nebo nějaké povzbuzení. Je to mimořádně křehké, je to vzácné a jsem rád, že jim mohu být nablízku a nechat se jimi aktualizovat.

Jiří „Juris“ Jeniš, kněz DCŽM MAMRE

Obsah

Synoda o synodalitě	4
Homilie pražského arcibiskupa Jana Graubnera při zahájení Evropského synodálního setkání.....	4
Tomáš Halík: Duchovní úvod do Kontinentálního shromáždění evropských biskupských konferencí v Praze, 6. února 2023	6
Ten mladík mi řekl: „Mojí velkou láskou je Kristus.“	10
Fandit	11
Světové dny mládeže	13
Mladí putují do Porta	13
Petr Mašek: Byl to nejlepší možný start do mého dospělého křesťanského života	14
Přípravná setkání SDM.....	18
Modlitba Světových dnů mládeže v Lisabonu 2023	19
Boží ajťák Carlo Acutis	20
Tipy redakce	23
Nabídka nakladatelství Paulínky	24

Synoda o synodalitě

Ve dnech 5. až 12. února 2023 Česká republika hostila delegáty katolické církve z 39 biskupských konferencí. Celkem se v Praze sešlo 156 delegátů z biskupských konferencí a 44 hostů z různých katolických společenství nebo hnutí, na 390 účastníků se připojilo online.

Tříletý synodální proces započal papež František v říjnu roku 2021. Proces je rozdělen do tří fází, konkrétně diecézní, kontinentální a univerzální.

[Celý text národní syntézy si můžete přečíst zde.](#)

Více o synodě: [Synoda](#)

Homilie pražského arcibiskupa Jana Graubnera při zahájení Evropského synodálního setkání

Eminence, drazí bratři v biskupské, kněžské a jáhenské službě, milé sestry a bratři, v rámci synodálního procesu jsme se dnes shromáždili ze všech zemí Evropy. Už řadu měsíců se na výzvu papeže Františka snažíme setkávat a učíme se naslouchat jeden druhému v atmosféře otevřené Duchu Svatému. Podle výsledků to vypadá, že jsme posbírali všechno, co mnohé lidi tíží nebo bolí, co potřebují a po čem ve společenství církve touží, co by rádi změnili, ale nezjistili jsme *sensus fidei* věřícího lidu. Ukázalo se, že i mnozí lidé v církvi aktivní neznají Bibli ani nauku církve. To není nejlepší vysvědčení naší práce. Myslím, že právě proto je nyní třeba naslouchat především Božímu hlasu a ptát se: Co nám říká Ježíš, který společenství církve založil a mimo jiné do ní pozval i nás?

Žijeme v době blahobytu, jaký v dějinách Evropy ještě nebyl. Zároveň procházíme různými krizemi, z nichž některé jsou právě důsledkem blahobytu, který zaujal v našem snažení přední místo. Ani křesťané nezůstali ušetření přílišného soustředění na sebe a na svá práva. Bůh se v mnoha případech stal jen pomocníčkem při realizaci našich plánů a hledání našeho štěstí. Ti, kterým se zdálo, že pomocník dostatečně neslouží, ho pak propustili ze svých služeb. Přestali s ním počítat. Přestali potřebovat i církev. V takovém postoji je utvrdil i pohled na špatný příklad některých věřících a na kněžské skandály. Zvláště je to vidět na mladé generaci. Zdá se, že tu jasně platí Ježíšovo slovo dnešního evangelia, že zkažená sůl se nehodí k ničemu jinému, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.

Kristus nám dnes silně připomíná náš úkol být světlem světa (Mt 5,14). Jinde říká: „Já jsem přišel na svět jako světlo, aby žádný, kdo věří ve mne, nezůstal v temnotě.“ (Jan 12,46) A jinde: „Pokud jsem na světě, jsem světlo světa.“ (Jan 9,5) Snad můžeme vyvodit, že my jsme světlo světa jen potud, pokud v nás žije Kristus. A apoštol Jan konstatuje: „Soud pak záleží v tomto: Světlo přišlo na svět, ale lidé měli raději tmu než světlo, protože jejich skutky byly zlé.“ (Jan 3,19) Jestli musíme

konstatovat, že jako církev v Evropě nejsme pro společnost dostatečným světlem, pak musíme pokorně přiznat, že také patříme mezi ty, kteří měli rádi tmu, protože i některé naše skutky byly zlé.

Z této situace nám nepomůže žádná lidská moudrost, chytračení ani vytáčky. Tím méně snaha přizpůsobit se světu. Jediným správným postojem je přijmout Kristovu výzvu, s níž začal své veřejné vystoupení: „Obraťte se. Boží království je blízko.“ (srov. Mt 4,17) Někteří překládají to „obraťte se“ krásným „začněte myslet jinak“. Myslím, že dnes to znamená: Přestaňte myslet světským způsobem a přijměte myšlení Boží. Neprosazujte své vidění, ale přijměte to Boží.

V druhém čtení jsme slyšeli apoštola Pavla, který proti těm, kdo oslňovali lidskou moudrostí a výřečností, proti lidské moci a úspěšnosti staví Ukřižovaného, k němuž se hlásí nejen slovní proklamací, ale i způsobem svého života a působení. Kristus dal v oběť sám sebe. A vzpomeňme, že také říká: „Kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden.“ (Mt 10,38)

Chceme-li zakusit blízkost Božího království, musíme začít myslet jinak a znovu objevit Ukřižovaného jako svůj ideál. Bez něj by církev nebyla a bez něj se ani nemůže obnovit.

V prvním čtení jsme slyšeli Izaiášovu radu, jak dělat pokání. V předchozích verších říká Hospodin o svém lidu s uznáním: „Den co den mě hledají a usilují poznat mé cesty jako lid, který jedná spravedlivě a neopouští zákon svého Boha. Žádají ode mě spravedlivé soudy a touží po blízkosti Boha.“ (58,2) Při tom reptají: „Proč se postíme, když to nevidíš, proč se trápíme, když na to nedbáš?“ (58,3) Bůh žádá změnu myšlení i jednání: nezištné skutky lásky ve prospěch potřebných. Teprve potom ti vzejde světlo.

Milé sestry a bratři,

myslím, že Boží slovo dnešní liturgie nám pro naše společná jednání posílá zásadní radu: najděte odvahu vyjít ze své temnoty a nově se rozhodnout pro Krista ukřižovaného, osvobodit se a vyjít z vězení svého já, přenést akcent myšlení ze svého já na Boží TY, nehledat lidskou moudrost, ale pošetilost kříže, vyjít z naší evropské uzavřenosti do blahobytné společnosti a velkoryse sloužit s upřímnou láskou těm nejchudším světa včetně trpící Ukrajiny a chudé Afriky. Smilujte se nad dětmi, které nikdo nenaučil milovat Pána Ježíše. Teprve pak nám vzejde světlo, pak v nás zazáří sám Kristus a On v nás pak přitáhne mladou generaci a celé národy. Nenabídneme-li jim setkání s živým Bohem v nás a mezi námi, nemáme jim co nabídnout. Jedině Bůh je může uchvátit. Udělejme to pro ně.

Tomáš Halík: Duchovní úvod do Kontinentálního shromáždění evropských biskupských konferencí v Praze, 6. února 2023

Sestry a bratři,

když byli křesťané na počátku svých dějin dotazováni, co je ono nové, co přinášejí, zda je to nové náboženství nebo nová filozofie, odpovídali: je to cesta.

Je to cesta následování toho, který řekl: Já jsem cesta.

K této vizi se křesťané během dějin neustále vraceli, zejména v dobách krizí. Křesťanství, křesťanská víra a křesťanská církev je cesta, dynamická realita. Úkolem světového biskupského synodu je anamnesis, připomenutí, oživení a prohloubení dynamického charakteru křesťanství: cestou bylo na počátku, cestou má být nyní i navěky. Církev je společenství poutníků, *communio viatorum*, je živým, tedy stále otevřeným, proměňujícím se a vyvíjejícím se organismem. Synodalita, společná cesta (*syn hodos*), znamená stálou otevřenost vůči Božímu Duchu, skrze něhož v církvi žije a působí vzkříšený, živý Kristus.

Synoda je příležitost společně naslouchat tomu, co dnes Duch říká církvim.

V těchto dnech máme společně reflektovat první plody cesty oživení synodálního charakteru církve na našem kontinentu. Je to krátký úsek dlouhé cesty. Tento malý, ale důležitý fragment dějinné zkušenosti evropského křesťanství je třeba vložit do širšího kontextu, do barevné mozaiky globálního křesťanství budoucnosti. Máme jasně a srozumitelně říci, čím dnešní evropské křesťanství chce a může odpovědět na radost a naději, bolesti a úzkosti celé naší planety, která je dnes mnoha způsoby propojená a zároveň mnoha způsoby rozdělená a globálně ohrožená.

Setkáváme se v zemi s dramatickou náboženskou historií. Patří k ní počátky reformace ve 14. století, náboženské války v 15. a v 17. století a tvrdé pronásledování církve ve 20. století. V žalářích a koncentračních táborech hitlerismu a stalinismu se křesťané učili praktickému ekumenismu a dialogu s nevěřícími, solidaritě, sdílení, chudobě a „vědě kříže“.

Tato země prošla třemi vlnami sekularizace v důsledku společensko-kulturních změn: „měkkou sekularizací“ při rychlém přechodu z agrární do industriální společnosti, tvrdou násilnou sekularizací v době komunistického režimu a další „měkkou sekularizací“ při přechodu z totalitní společnosti do křehké pluralitní demokracie postmoderní doby. Právě proměny, krize a zkoušky jsou výzvou k hledání nových cest a příležitostí k hlubšímu pochopení toho podstatného.

Papež Benedikt na cestě do této země poprvé vyslovil myšlenku, že by církev měla – podobně jako kdysi jeruzalémský chrám – vytvářet „nádvoří pohanů“. Zatímco sekty akceptují pouze ty, kteří jsou jim zcela oddaní, církev si musí uchovat otevřený prostor i pro duchovně hledající, pro ty, kteří přestože se neidentifikují plně s jejím učením a praxí, cítí svou blízkost vůči křesťanství. Ježíš prohlásil: „Kdo není proti nám, je s námi“ (Mk 9,40); varoval své učedníky před horlivostí revolucionářů i inkvizitorů, před jejich pokusy hrát si na anděly posledního soudu a příliš rychle oddělovat pšenici od plev.

Už svatý Augustin tvrdil, že mnozí z těch, kteří si myslí, že jsou venku, jsou ve skutečnosti uvnitř a mnozí, kteří si myslí, že uvnitř, jsou ve skutečnosti venku.

Církev je tajemství; víme, kde církev je, ale nevíme, kde není. Věříme a vyznáváme, že Církev je tajemství, svátost, znamení (*signum*) – znamení jednoty celého lidstva v Kristu. Církev je dynamickou svátostí, je cestou k tomuto cíli.

Úplné sjednocení je eschatologický cíl, který může být plně uskutečněn až na konci dějin. Teprve tehdy bude církev úplně a dokonale jedna, svatá, katolická a apoštolská. Teprve tehdy budeme vidět a zrcadlit Boha plně, tak, jak je.

Úkolem církve je stále udržovat v lidských srdcích touhu po tomto cíli a zároveň odolávat pokušení považovat jakoukoli podobu církve, jakýkoliv stav společnosti a stav náboženského, filozofického nebo vědeckého poznání za konečný a dokonalý.

Je třeba stále rozlišovat konkrétní podobu církve v dějinách od její eschatologické podoby, rozlišovat církev na cestě, církev bojující (*ecclesia militans*), od vítězné církve v nebi (*ecclesia triumphans*). Považovat církev uprostřed dějin za dokonalou *ecclesia triumphans* vede k triumfalismu, nebezpečné formě idolatrie. „*Ecclesia militans*“, pokud nebojuje s pokušením triumfalismu, se může stát hříšnou militantní institucí. Vyznáváme s pokorou, že se to opakovaně v dějinách křesťanství stalo. Tyto tragické zkušenosti nás vedou k pevnému přesvědčení, že posláním církve je být zdrojem spirituální inspirace a transformace, plně respektující svobodu svědomí každé lidské osoby a odmítající jakoukoliv formu mocenského nátlaku a manipulace.

Nejen politická moc, ale i morální vliv a duchovní autorita mohou být zneužity, jak nám ukázaly skandály sexuálního, psychologického, ekonomického a spirituálního zneužívání v církvi, především zneužívání a vykořisťování těch nejslabších a nejzranitelnějších.

Trvalým úkolem církve je misie. Misie v dnešním světě nemůže být rekonkvistou, projevem nostalgie po ztracené minulosti, proselytismem, manipulací, snahou vtěsnat hledající do existujících mentálních a institucionálních hranic církve. Spíše je třeba tyto hranice rozšiřovat a obohacovat právě o zkušenosti hledajících. Bereme-li princip synodality vážně, pak misi nemůžeme chápat jako jednostranný proces, nýbrž jako doprovázení v duchu dialogu, úsilí o vzájemné porozumění. Synodalita je proces učení, v němž nejen učíme druhé, ale také my sami se učíme od druhých.

Výzva otevřít uvnitř chrámu církve „nádvoří pohanů“, integrovat hledající, byla určitým krokem na cestě synodality v duchu 2.vatikánského koncilu. Dnes však je třeba jít dál. Něco se stalo s celou chrámovou podobou církve a my to nesmíme ignorovat. Kardinál Bergolio před svým zvolením na Petrův stolec připomněl slova Písma: Ježíš stojí u dveří a klepe. A dodal: dnes však Ježíš klepe zevnitř. Chce jít ven a my ho musíme následovat. Musíme překročit naše dosavadní mentální i institucionální hranice, jít především k chudým, marginalizovanými, trpícím. Církev má být plná nemocnicí – tuto myšlenku papeže Františka je třeba dále rozvinout. Plní nemocnice musí mít zázemí církve, která je schopná nabídnout kompetentní diagnosu (čtení znamení času), prevenci (posílit systém imunity proti infekčním ideologiím jako je populismus, nacionalismus a fundamentalismus), terapii a dlouhodobou rekonvalescenci (včetně procesu smíření a hojení ran po dobách násilí a nespravedlnosti). Církev musí vytvářet místa ticha, v němž křik zraněné přírody a tichý pláč utlačovaných doléhá do svatyně svědomí; Pán nám otvírá uši, oči a ústa, abychom se mohli stát hlasem bezhlasých a advokáty chudých.

K tomuto svému velmi důležitému úkolu církev nutně potřebuje spojení – „nová evangelizace“ musí být společnou cestou (*syn hodos*). K druhým nesmíme přistupovat s pýchou a arogancí vlastníků pravdy. Pravda je kniha, kterou nikdo z nás ještě nedočel do konce. Ježíš na Pilátovu otázku neodpověděl žádnou teorií, ideologií ani definicí pravdy. Vydal však svědectví pravdě, která všechny nauky a ideologie přesahuje; zjevil pravdu, která se děje, která je živá a osobní. My nejsme vlastníci pravdy, nýbrž milovníci pravdy a milovníci toho, který jediný smí říci: Já jsem pravda. A zároveň říká: Já jsem cesta a život.

Pravda, která by nebyla živá a nebyla by cestou, byla by spíše ideologií, pouhou teorií. Ortodoxie musí být spojena s ortopraxí – správným jednáním. A nesmíme opominout třetí, hlubinnou dimenzi života v pravdě: orthopatii, správnou vášeň, touhu, vnitřní zkušenost – spiritualitu. Především skrze spiritualitu – duchovní zkušenost jednotlivých věřících a celé církve – nás Duch postupně uvádí do celku pravdy.

Nová evangelizace a synodální proměna církve i světa je proces, v němž se musíme učit uctívat Boha nově a hlouběji – v Duchu a pravdě.

Nesmíme se bát toho, že některé podoby církve umírají: „Jestliže pšeničné zrně nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek“ (Jan 12,24).

Nesmíme hledat Živého mezi mrtvými. V každém období dějin církve musíme projevit umění duchovního rozlišování, rozlišit na stromu církve ratolesti, které jsou živé, a které jsou suché a mrtvé.

Triumfalismus, uctívání mrtvého Boha, je třeba nahradit pokornou kenotickou eklesiologií. Život církve spočívá v účasti na paradoxu Velikonoc: sebe-vydání a sebezpřekročení, proměně smrti ve vzkříšení a nový život. Očima víry můžeme vidět nejen pokračující proces stvoření (creatio continua), nýbrž také v dějinách – a zejména v dějinách církve – pokračující proces vtělení (incarnatio continua), utrpení (passio continua) a vzkříšení (ressurrectio continua).

K velikonoční zkušenosti rodící se církve patří překvapení, že Vzkříšení není resuscitace minulosti, nýbrž radikální transformace. Vzkříšeného Ježíše nemohli poznat ani jeho nejbližší a nejdražší. Marie Magdaléna ho nepoznala podle hlasu, Tomáš ho poznal až podle ran, poutníci do Emauz při lámání chleba.

I dnes je důležitou součástí křesťanské existence dobrodružství hledání Živého Krista, který k nám přichází v mnoha překvapujících – někdy anonymních – podobách. Prochází zavřenými dveřmi strachu. Mineme se s ním, když se uzamkneme do strachu. Přichází k nám jako hlas, který oslovuje naše srdce – mineme se s ním, pokud se necháme ohlušit hlukem ideologií a komerčních reklam. Ukazuje se nám v ranách našeho světa; pokud budeme tyto rány ignorovat, nemáme právo říci s apoštolem Tomášem: Můj Pán a můj Bůh! Ukazuje se nám jako neznámý cizinec na cestě do Emauz, mineme se s ním, když nebudeme ochotni s těmi druhými lámat náš chléb.

Církev je „signum“ – svátostným znamením, symbolem onoho „univerzálního bratrství“, eschatologického cíle dějin církve, dějin lidstva a celého procesu stvoření. Věříme a vyznáváme, že je signum efficiens – účinným nástrojem tohoto procesu sjednocování. K tomu je třeba spojit kontemplaci a akci – „eschatologickou trpělivost“ se svatým nepokojem srdce (iniquitas cordis), který smí skončit až v Boží náruči na konci věků. Modlitba, adorace, slavení eucharistie a „politická láska“ jsou vzájemně kompatibilní prvky procesu divinizace, christifikace světa.

Také politická diakonie, vytváření kultury blízkosti a solidarity, empatie a pohostinnosti, vzájemného respektu a budování mostů mezi lidmi různých národů, kultur a náboženství je bohoslužbou, součástí oné metanoia, v níž se lidská a mezilidská realita proměňuje, dostává božskou kvalitu a hloubku.

Církev se podílí na proměně světa především evangelizací, která je jejím hlavním posláním. Plodnost evangelizace spočívá v inkulturaci, inkarnaci víry do živé kultury, do stylu myšlení a života lidí. Semeno slova musí být zasazeno dost hluboko do dobré půdy. Evangelizace bez inkulturace je pouhou povrchní indoktrinací – a zvláště v této části Evropy jsou lidé alergičtí na jakoukoliv indoktrinaci.

Evropské křesťanství bylo považováno za vzorný příklad inkulturace: křesťanství se stalo dominantní silou evropské civilizace. Postupně se však ukazovaly i deficity a stíny tohoto typu evangelizace. Od doby osvícenství jsme v Evropě svědky jisté „ex-kulturace“ křesťanství, sekularizace kultury a společnosti. Proces sekularizace nepřinesl zánik křesťanství, jak to někteří očekávali, nýbrž jeho transformaci. Některé prvky evangelijní zvěsti, které církev v době spojení s politickou mocí opomíjela, se vtělily do sekulárního humanismu. Druhý vatikánský koncil se pokusil ukončit „kulturní války“ mezi katolicismem a modernitou a právě tyto hodnoty (např. důraz na svobodu svědomí) cestou dialogu integrovat do oficiálního učení církve.

První věta konstituce Gaudium et spes zní jako manželský slib: církev slíbila modernímu člověku lásku, úctu a věnost, solidaritu a vnímavost pro jeho radosti a naděje, úzkosti a bolesti.

Tato vstřícnost se však nesesetkala s přílišnou ochotou k reciprocitě. „Modernímu člověku“ se církev zdála jako příliš stará a nepříliš atraktivní nevěsta. Navíc vstřícnost církve vůči moderní kultuře přišla v době, kdy modernita právě končila. Kulturní revoluce kolem roku 1968 byla patrně vrcholem a zároveň koncem epochy modernity. Rok 1969, kdy člověk vstoupil na Měsíc a vynález mikroprocesoru zahájil věk internetu, můžeme považovat za symbolický počátek nové postmoderní doby. Tuto dobu charakterizoval zejména paradox globalizace – na jedné straně téměř univerzální propojení, na druhé straně radikální pluralita.

V naší době se ukazuje spíše temná stránka globalizace – globální šíření násilí (od útoků teroristů na Manhattan v roce 2001 po státní terorismus ruského imperialismu, ruskou genocidu na Ukrajině), pandemie nakažlivých chorob, ničení životního prostředí a ničení morálního klimatu působením populismu, fake-news, nacionalismu, politického radikalismu a náboženského fundamentalismu.

Jeden z prvních proroků globalizace Teilharda de Chardin tvrdil, že vrcholná fáze procesu globalizace (kterou on nazýval planetarizací a zasazoval ji do kontextu celkového vývoje kosmu) nebude nesena nějakým automatismem vývoje a pokroku, nýbrž vědomým a svobodným obratem lidského rodu k „jediné síle, která sjednocuje, aniž by ničila“. Tuto sílu spatřoval v lásce, jak jí rozumí evangelium. Láska je sebeuskutečnění skrze sebezpřekročení.

Jsem pevně přesvědčen, že tento rozhodující okamžik nastává nyní a že obrat křesťanství k synodalitě, proměna církve ve společenství poutníků může mít dopad na osud celé lidské rodiny. Synodální obrat může a má být pozváním, povzbuzením a inspirací všech jít společně, společně růst a zrát.

Má dnešní evropské křesťanství dost odvahy a duchovní energie, aby odvrátilo hrozbu „střetu civilizací“, proměnilo proces globalizace v proces komunikace, sdílení a vzájemného obohacení, v „civitas ecumenica“, ve školu lásky a „univerzálního bratrství“?

V době prázdných a zavřených kostelů v důsledku pandemie koronaviru jsem si kladl otázku, zda tento „lock-down“ není varovným prorockým znamením. Tak může vypadat velká část světa, pokud naše křesťanství neprojde revitalizací, pokud nepochopíme, co „Duch říká církvím“.

Má-li církev pomáhat proměňovat svět, musí se sama trvale proměňovat: být „ecclesia semper reformanda“. Má-li reforma, změna formy např. některých institucionálních struktur, přinést dobré plody, musí ji předcházet a doprovázet revitalizace „krevního oběhu“ těla církve – a tím je spiritualita. Nelze se zaměřit pouze na jednotlivé orgány a zanedbat péči o to, co je spojuje a co do nich vlévá Ducha a život.

Mnozí „rybáři lidí“ mají dnes podobné pocity jako galilejští rybáři na břehu Genezaretského jezera při svém prvním setkání s Ježíšem: „Máme prázdné ruce a prázdné sítě, celou noc jsme pracovali, a nic neulovili.“ V mnoha zemích Evropy jsou prázdné či poloprázdné kostely, kláštery a kněžské semináře. Ježíš nám říká totéž, co řekl unaveným rybářům: „Zkuste to znovu, zajed'te na hlubinu.“ Zkusit to znovu, neznamená opakovat staré chyby. Je třeba vytrvalosti a odvahy opustit mělčinu a zajet na hlubinu. „Proč se bojíte – cožpak nemáte víru?“ říká Ježíš ve všech bouřích a krizích.

Víra je odvážná cesta na hlubinu, cesta proměny (metanoia) církve i světa, společná cesta (synhodos), synodalita.

Je to cesta od paranoia k metanoia a k pronoia, od ochromujícího strachu (paranoia) k prozíravosti, rozlišování, otevřenosti pro budoucnost, k porozumění Božím výzvám ve znameních doby.

Kéž naše setkání v Praze je odvážným a požehnaným krokem na této dlouhé a náročné cestě.

Homilii i promluvu vydala cirkev.cz, od nichž to se svolením přebíráme

Ten mladík mi řekl: „Mojí velkou láskou je Kristus.“

Ángel Fernández Artime SDB, hlavní představený salesiánů

Už mnoho let jsem neslyšel od žádného mladíka taková slova, vyslovená v takové pohodě, v přítomnosti všech jeho kamarádů, kteří se tlačili kolem nás.

Nikdy není příliš pozdě začít znovu. Bůh vždy s námi začíná znovu a naplňuje nás svým požehnáním. Za poslední roky jsem se naučil jednu věc: připravit se na překvapení a na neočekávané věci. Jak říká svatý Pavel v jednom dopise: „...do lidského srdce nevystoupilo, co Bůh připravil těm, kdo ho milují“ (1 Kor 2, 9). Obsahem křesťanské naděje je žít odevzdaně v Božím náručí.

Dnes se velmi změnil způsob života, vyjadřování a komunikace. Ale lidské srdce, zejména srdce mladých, je stále stejné – jako jarní výhonek plný života připravený vypučet. Mladí lidé „jsou“ nadějí, která kráčí. ...

Před několika týdny jsem navštívil salesiánská díla v USA. Jednoho dne brzy ráno jsem přišel na střední školu Svatého Dominika Savia v Los Angeles. Strávil jsem několik hodin se stovkami studentů a hned poté následovala panelová diskuse se 45 středoškoláky. Mluvili jsme o jejich osobních plánech a snech. Byly to velmi příjemné a obohacující hodiny. Na konci tohoto dopoledne jsem měl společně s mladými občerstvení na dvoře. S chlebíčkem v ruce a s lahví vody jsem seděl za dřevěným stolem na nádvoří. V tu chvíli tam byli se mnou další čtyři salesiáni. Pozdravil jsem mnohé mladé, někteří seděli u stolů, jiní stáli. Byl to oběd okořeněný radostí. U stolu jsem měl ještě dvě volná místa. Najednou přišli dva mladíci a přisedli si k nám. Samozřejmě jsem si začal s nimi povídat. Po několika minutách mi jeden z mladíků řekl: „Chci se tě něco zeptat.“ „Samozřejmě, řekni.“ Mladík pokračoval: „Co musím udělat, abych se stal papežem? Chci být papežem.“ Zatvářil jsem se překvapeně, ale usmál jsem se. Odpověděl jsem mu, že takovou otázku jsem ještě nedostal a že mě překvapila jeho jasnost a odhodlání.

Spontánně jsem mu vysvětlil, že mezi jednou miliardou a 600 miliony katolíků je velká konkurence a není tak snadné být zvolen papežem. Navrhl jsem mu: „Slyš, mohl bys začít tím, že se staneš salesiánem.“ Mladý muž s úsměvem řekl: „No, neříkám ne.“ A velmi vážně dodal: „Je totiž jisté, že mou velkou láskou je Kristus.“ Musím říci, že jsem byl ohromen a příjemně překvapen. Myslím, že už mnoho let jsem neslyšel od žádného mladíka taková slova, vyslovená tak bezstarostně, v přítomnosti všech jeho kamarádů, kteří se v tu chvíli tlačili kolem nás. Mladík měl milý, upřímný úsměv. Řekl jsem mu, že se mi jeho odpověď velmi líbí, protože jsem pochopil, že je naprosto upřímná. Dodal jsem, že pokud souhlasí, rád bych o našem rozhovoru promluvil jindy a na jiném místě. A teď to dělám.

Už v té chvíli mé myšlenky zaletěly k donu Boscovi. On by jistě velmi ocenil rozhovor s mladíkem, jako byl tento. Není pochyb, že v mnoha rozhovorech se Saviem, Besuccem, Magonem, Ruem, Cagliem, Francesiem a mnoha dalšími bylo mnoho z tohoto, byla tam touha těchto mladíků udělat ze svého života něco hezkého. A přemýšlel jsem o tom, jak důležité je dnes, sto šedesát tři let od vzniku Salesiánské kongregace, nadále hluboce věřit, že mladí jsou dobří, že mají v srdci mnoho semínek dobroty, mají sny a plány, ve kterých je často mnoho velkorysosti

a odhodlání darovat se. Jak důležité je nepřestávat věřit, že to Bůh koná v srdci každého z nás, v srdci každého svého syna a dcery.

Zdá se mi, že dnes, v naší době, se ocitáme v nebezpečí, že na vše, co se nám děje a co zažíváme, se budeme dívat očima praxe a efektivity a že nám hrozí ztráta schopnosti dát se překvapit sebou a jinými a – co je ještě znepokojivější – dát se překvapit Bohem. Naděje je jako sopka v našem nitru, jako tajný pramen, který prýští v srdci, jako jaro, které exploduje v hloubce duše.

Strhává nás jako božský vír, který nás z Boží milosti zachytil.

Myslím, že stejně jako včera, za dob Dona Boska, i dnes jsou tisíce a tisíce mladých, kteří chtějí vidět Ježíše, potřebují zažít přátelství s ním a hledají někoho, kdo by je na této krásné cestě doprovázel.

Drazí přátelé, zvu vás, abyste se k nim připojili, a přeji vám hodně času, abyste mohli žasnout, čas, abyste mohli důvěřovat, čas dívat se na hvězdy, čas růst a dozrávat, čas znovu doufat a milovat. Přeji vám čas, abyste mohli každý den, každou hodinu prožívat jako dar. Přeji vám také čas, abyste mohli odpouštět, čas, který byste mohli darovat jiným, a mnoho času, abyste se mohli modlit, snít a být šťastní.

Podle Il Bollettino Salesiano, leden 2023

JAKO DON BOSCO
PINO PELLEGRINO

Fandit

Ano, čtete dobře: jedním ze strategických postojů vychovatele je „fandění“.

Fandění dospívajícímu dítěti.

Každé dítě se rodí bohaté. Přichází na zem s těmi vzácnými třemi sty gramy mozku, které mu dávají téměř nekonečné možnosti. Ano, kdybychom mozek využívali naplno, přeskočil by všechna měřítka pro měření inteligence, všechny mentální testy. Mozek má schopnost uložit deset nových faktů za zlomek sekundy, dokáže pojmout tolik informací jako sto bilionů! To je jen mozek.

A co schopnost fantazírovat, představovat si, tvořit, která se skrývá v dětské mysli? A co teprve bohatství srdce, které bude umět milovat? A ústa, která budou umět mluvit, modlit se?

Tady je dítě: obzor nevypočitatelných možností!

Máme tedy všechny důvody, abychom dětem a mládeži fandili.

Kdo fandí nějakému týmu, přeje si, aby vyhrál, ale nemůže vstoupit na hřiště: musí nechat vedení hry na hráčích. Tak je tomu i ve výchově: musí to být on, dospívající, kdo si buduje svůj život; nemůžeme ho nahradit, nemůžeme zaujmout jeho místo.

Můžeme ho však podněcovat, můžeme ho povzbuzovat. Musíme ho povzbuzovat!

Fandíme, protože fandění předává nadšení. A kdo má nadšení, má odvahy na rozdávání.

Fandíme, protože náprava dokáže mnoho, ale povzbuzení dokáže víc.

Povzbuzujeme, protože povzbuzování odhaluje skrytou energii. A to je mimořádný dar. Francouzský filozof Louis Lavelle (1883-1951) správně řekl: „Největší dobro, které můžeme udělat druhým, není sdělit jim své bohatství, ale odhalit to jejich.“

A když už jsme u toho, Číňané mají nádherné přísloví: „Tím, že věří v květiny, způsobují, že kvetou.“

Psychologové zase hovoří o „Pygmalionově efektu“.

Podle legendy byl Pygmalion bájný kyperský král, který měl dar sochařství. Jednoho dne vyřezal z bílé slonoviny postavu ženy tak krásné, že si přál, aby se stala jeho ženou.

Pak se modlil k bohům, aby ji proměnili v ženu. Bohové mu vyhověli a Pygmalion si sochu oživenou v krásné tělo vzal za ženu.

Hle: touha, dobré oko, očekávání mohou dát život i slonovině, dokonce i kameni.

Je dokázáno, že vychovatelé, kteří svým dětem či mládeži věří a mnoho od nich očekávají, tak ti se jako odměny dočkají od nich lepších výkonů než vychovatelé pesimističtí, chladní, nedůvěřiví. Je to smutný důkaz toho, že ti, kdo málo důvěřují člověku, tak jeho talent ještě více zmenšují.

A zároveň je to potvrzení čínského přísloví: „Kdo věří květinám, způsobí, že kvetou“.

SEBEDUVĚRA (SEBEVĚDOMÍ)

Sebedůvěra je základním pramenem pro růst dítěte.

Psychologové mají všechny důvody tvrdit, že každý člověk, aby mohl dobře žít, musí být schopen o sobě říci: „Jsem v pořádku!“. Poučení vychovatelé to dobře vědí.

- Proto nikdy (absolutně nikdy!) nepoužívají znehodnocující slova („hloupý“, „tupý“, „nešikovný“...), ale pouze slova povzbuzující: „dobrý“, „jsme na tebe pyšní“, „jsi silný“...“. Dítě nebo mladý člověk cítí (a to velmi silně!) uznání svých rodičů a vychovatelů! Zkrátka, všechna ponižující slova odhodme do koše!

Syn slavného kanadského závodníka Gillese Villeneuvea si jednou před novináři odfrknul: „Všichni po mně vyžadují mimořádné výkony, jako to dělal můj otec. Prosím, nechte mě být prostě Jacquesem Villeneuem.“

To je moudrost!

Šílenec říká: „Já jsem Napoleon!“.

Neurotik říká: „Chci být Napoleonem!“.

Moudrý člověk říká: „Já jsem já a ty jsi ty!“.

- Proto vychovatelé, kteří nechtějí poškodit sebevědomí dítěte či dospívajícího, svá očekávání vůči němu dávkují. Přehnaná očekávání totiž mohou v dítěti vyvolat přehnané sebevědomí, sebeúctu, která je často frustrována neúspěchem v důsledku příliš vysokého cíle.

Z toho plyne zklamání a deprese. V takových případech utrpí sebeúcta smrtelnou ránu.

TOTO ŘÍKEJME MLADÉMU ČLOVĚKU:

- Pokud vrháš stín, je to znamení, že jsi tam!
- Nenič si život kvůli pasu!
- Miluj svou kůži, je jediná, kterou máš!
- Nepřikládej jí příliš velkou váhu!
- Nedávej ostatním nad sebou moc, aby tě svými ironickými úsměvy ztrapňovali.
- Můžeš být pozoruhodný, aniž by si tě někdo všiml.
- Nemůžeš být sice vždy krásný, ale můžeš být vždy dobrý.
- Pokud zjistíte, že nemůžete růst postavou, ať rostete alespoň v sympatii!

Světové dny mládeže

Setkání mladých s papežem Františkem se neúprosně blíží. Na přelomu července a srpna se do Lisabonu sjedou desítky tisíc mladých lidí, aby společně prožili dny plné radosti. Český přípravný tým již pilně v koordinaci s mezinárodním organizačním týmem SDM připravuje setkání. Postupně přihlásilo na 2500 poutníků na dny s papežem, z toho jede 1500 zájemců i na Dny v diecézích. Poslední velkou novinkou je, že právě na Dny v diecézi přivítá české poutníky diecéze Porto.

Mladí putují do Porta

Dny v diecézích – program, který předchází událostem Světových dnů mládeže. Více než 1500 českých poutníků prožije tyto dny v portugalské diecézi Porto. Město Porto je druhým největším městem v Portugalsku. A místní diecéze se chystá přijmout zhruba osmdesát tisíc poutníků z celého světa. Program bude založen na pěti principech navázaných na poutníky: přijetí, objevování, misie, kultura a vyslání.

Porto, jedno z nejkrásnějších měst Portugalska. Město, které žije v radosti ze vzkříšeného Pána, je připraveno ukázat světu svoji kulturu, umění, bratrskou lásku, přátelství a především upřímnou víru. Dny v Portu budou společenstvím mezi poutníky z celého světa a komunitou, která se rozhodla je přijmout.

Účastníci budou mít možnost prožít společné chvíle s hostitelskými farnostmi a zažít dynamiku jejich společenství. Poté dostanou prostor vypravit se do víru velkoměsta, navštívit kulturně a turisticky zajímavá místa, zúčastnit se koncertů, tematických vystoupení, adorací, modliteb Taizé a poznat atmosféru místních chrámů. V rámci programu bude i společné slavnostní slavení mše svaté za účasti všech poutníků, po které budou všichni zúčastnění moci nasát tu pravou portugalskou povahu. Poslední den bude věnován hostitelské rodině a farnosti. Prožít společný den a vytvořit si přátelství na celý život.

Tereza Novotná, ČBK

Petr Mašek: Byl to nejlepší možný start do mého dospělého křesťanského života

Byl prvním přihlášeným poutníkem z České republiky. Ve svých čtrnácti letech putoval na Světové dny mládeže v Madridu, v patnácti se zúčastnil Celostátního setkání mládeže ve Žďáře nad Sázavou, v roce 2013 moderoval Diecézní setkání mládeže s otcem biskupem v Brně a jak sám říká, Lisabon si rozhodně nemůže nechat ujít.

Můžeš nám na začátek o sobě něco prozradit?

Je mi 25 let, pocházím z Velké Bíteše a nedávno jsem dokončil studium na vysoké škole. Od mládí ministruji, jezdím na farní tábory a snažím se pomáhat ve farnosti s pořádáním akcí pro děti mládež v průběhu roku.

Kolika Světových dnů mládeže jsi se již zúčastnil?

Zatím mám za sebou tři světová setkání, na která často a rád vzpomínám. Byl jsem na SDM v Madridu, v Krakově a v Panamě. Lisabon si samozřejmě nemůžu nechat ujít.

Madrid se uskutečnil v roce 2011, kolik ti tenkrát bylo let? Jak na setkání po takové době vzpomínáš?

Tou dobou mi bylo 14 let. Vzpomínám si na náročnou a dlouhou cestu autobusem, předprogram v Tarragoně, návštěvu Barcelony a stadionu Nou Camp, na kapelu Credenc i na hlavní program s papežem Benediktem XVI. Na setkání jsem se poprvé dozvěděl o animátorském kurzu, který jsem následně také absolvoval. Byl to nejlepší možný start do mého dospělého křesťanského života.

Co tě přesvědčilo jet i tentokrát?

Na konci závěrečné mše svaté se vždy zveřejní, kdy a kde se budou konat příští Světové dny mládeže. Jakmile jsem se v Panamě dozvěděl, že další setkání bude v Lisabonu, hned jsem měl jasno, že se také zúčastním. Navíc se těším, že tam poletíme s naší

skvělou partou z Velké Bíteše, se kterou se každý měsíc na faře scházíme a na SDM se společně připravujeme.

Jistě víš, že jsi byl první český přihlášený poutník na SDM. Byla to čistě jen náhoda, nebo jsi na to měl nějakou strategii?

Celkově nemám rád odkládání věcí na poslední chvíli. Když se na instagramu Sekce pro mládež zveřejnila informace, že se brzy spustí přihlašování, začal jsem web setkání navštěvovat častěji. Nakonec jsem použil webový nástroj, který umí upozornit na jakoukoliv změnu webové stránky. Jakmile byla přihláška zveřejněna, dorazila mi notifikace, a ihned jsem se přihlásil.

Světovým dnům mládeže předcházejí Dny v diecézích. Předpokládám, že s tímto programem máš také zkušenost. Čím se tyto dny liší od samotného SDM?

Předprogramu v diecézích jsem se vždy účastnil, a nejinak tomu bude i v Lisabonu. Tato část je úplně jiná než hlavní program s papežem. Je to více o poznávání místní kultury, církve, kde

mohou vzniknout hezké vztahy na celý život. Když celkově vzpomínám na Světové dny mládeže, nejvíce krásných vzpomínek se mi vybaví právě z Dnů v diecézích.

Co bys doporučil nováčkům, kteří pojedou letos na SDM poprvé?

Všem bych doporučil nezapomenout si na setkání vzít pár suvenýrů, které nějakým způsobem reprezentují Českou republiku. Jednak se hodí dát nějaký drobný dárek rodinám, které nás ubytovávají a starají se o nás. Také lze suvenýry vyměňovat s účastníky z různých zemí, kterých bude v Lisabonu na každém kroku. Vyměňovat se dá cokoliv: náramky, přívěsky, vlaječky..., ale třeba taky i instagram nebo sbírat selfička s ostatními účastníky s jejich vlajkami. Hlavní je se nebát začít si povídat na ulici s cizím člověkem z jiné země.

A co bys doporučil nebo vzkázal rodičům (převážně tedy maminkám), kteří se o své ratolesti strachují?

Rodičům bych chtěl vzkázat, že finanční podpora jejich dětí na cestu na SDM je jedna z nejlepších investic, kterou mohou udělat. Neplatí jim totiž jen nějakou dovolenou u moře, ale především hluboký duchovní zážitek, na který budou vzpomínat a čerpat z něho po celý život. A o bezpečnost strach mít také nemusí. Na SDM nikdo nikdy není sám, kolem je vždy mnoho mladých lidí, kteří dokáží pomoci ve všech případech. Stravování a ubytování je zajištěno a ani slabší znalosti angličtiny není nejmenší překážkou.

Jaký největší zážitek si zatím ze Světových dnů mládeže odnášíš?

Krásných zážitků mám opravdu nespočet. Vždy byl velmi silný zážitek, když kolem mne projel papež papamobilem, a ta krásná atmosféra toho okamžiku. Za nejhodnotnější však pokládám udržení si kontaktů s novými zahraničními kamarády. Obrovskou radost mi udělala kamarádka z Panamy, která za námi přiletěla do České republiky. Při té příležitosti jsme u nás ve Velké Bíteši uspořádali Panamskou farní kavárnu, ze které byl výtěžek určen na opravu kostela v panamském městečku Buena Vista. Nebo kamarád z Venezuely, u něhož jsme s dalšími Čechy několik dní v Panamě spali, se po pár letech rozhodl přiletět

do Česka natrvalo. To proto, že si zde vzal za ženu jednu moji kamarádku, která na setkání byla také, a já mu mohl být na svatbě za svědka.

Světové dny mládeže by měly být poutí mladých. Poutě bývají občas náročné. V čem spatřuješ náročnost SDM ty?

Je pravda, že některé chvíle náročné byly. Někdy byla poznat nedokonalá organizace nebo komunikace. Nebo častý styl místních pořadatelů „mañana“, kdy se prostě některé body programu nedodrží podle časového harmonogramu, jak jsme na to ze střední Evropy zvyklí. Sem tam se člověk potká i s většími frontami a menšími tlačenicemi, ale to k setkání prostě patří.

Kdybys měl jednotlivé SDM, které jsi prožil, porovnat mezi sebou. V čem se odlišují a v čem jsou naopak stejné?

Každé setkání vždy bývá specifické. Hodně záleží na temperamentu místních, kteří setkání připravují. Setkání v Panamě bylo exotické, mše tam bývaly takové veselejší, hodně se při zpěvu tleskalo do rytmu. Bylo nás tam méně Čechů, takže jsme se tam všichni rychle skamarádili. Setkání mládeže v Krakově jsme si zpestřili cyklopoutí z Velké Bíteše. A na předprogramu v Madridu jsme se zase každý den koupali v moři. Hlavní program s papežem mívá vždy stejnou kostru: zahajovací mše svatá, katecheze s biskupy, festival mladých, uvítání Svatého otce, křížová cesta, vigilie, spánek pod širým nebem a závěrečná mše svatá.

Vybavíš si nějaký moment, situaci, nebo prvek setkání, který tě překvapil? Ať už mile, nebo nemile...

Nejmilejší okamžik na SDM jsem zažil asi když jsme v Panamě přijeli první den do farnosti, kde jsme měli bydlet. Bylo to neskutečně vřelé přijetí a bylo vidět, jak obrovskou radost místní mají, že nás mohou hostit. Zpívali nám uvítací písně, objímali nás, na to nikdy nezapomenu. Ne moc příjemné bylo počasí při vigilii v Madridu, kdy po velmi horkém dni přišla velká bouře, prudce se ochladilo, přestávaly

fungovat LED obrazovky a napršelo do hostií na závěrečnou mši svatou.

Stal se ti během setkání nějaký trapas?

Na první cizojazyčné mši svaté v Panamě jsem si při pozdravení pokoje nemohl vzpomenout, jak se anglicky řekne „Pokoj Tobě“, tak jsem holkám z Ekvádoru místo „Peace be with you“ popřál „Rest in peace“.

Světové dny mládeže jsou setkáním s papežem. Jak moc blízko se ti podařilo k papeži dostat?

Během hlavního programu je spousta příležitostí zahlédnout papeže zblízka, většinou když projíždí papamobilem městem nebo uličkami kolem sektorů. Nejbližší jsem byl k papeži asi 3 m, ale selfičko s ním zatím nemám.

Zúčastnit se takové akce není zrovna levná záležitost. Účastnický poplatek v kombinaci s letenkou se může vyšplhat až k několika tisícům korun. Stojí i přesto za to se setkání zúčastnit?

Je pravda, že především cena letenek do Lisabonu mne nemile překvapila. Rozhodně by to ale neměla být hlavní překážka, proč se setkání neúčastnit. Pokud jsou peníze opravdu největším problémem, vždy to lze řešit například pomocí diecézního centra nebo farnosti.

Chtěl bys říct něco závěrem?

Chtěl bych povzbudit všechny mladé, kteří se ještě nerozhodli do Lisabonu přihlásit, aby neudělali chybu a využili této skvělé příležitosti se zúčastnit setkání s papežem a vidět mladou a radostnou církev z celého světa pohromadě. Je to opravdu zážitek na celý život.

Moc se do Lisabonu těším!

Tereza Novotná, Petr Mašek, rozhovor je uveřejněn na stránkách SDM

Přípravná setkání SDM

Pražská arcidiecéze

Setkání před WYD Lisabon

Kdy: 3.6.2023

Kde: Praha Kunratice, Nazaret

Více informací dostanou přihlášení v mailu.

Českobudějovická diecéze

Diecézní pout' dětí a setkání mladých poutníků do Lisabonu

Kdy: 13.5.

Kde: Velešín

[Více informací zde](#)

Brněnská diecéze

Součást Diecézního setkání mládeže

Kdy: 13.5. (od 12.30)

Kde: Žarošice

[Událost na FB](#), [více informací zde](#)

Litoměřická diecéze

Předlisabonské setkání a ples

Kdy: 10.6. (9.-11.6.)

Kde: Chlumec

[Více informací zde](#)

Olomoucká arcidiecéze

On-line informační setkání

Kdy: 23.5. v 18.00

Kde: Google Meets

[Odkaz na setkání](#)

Královéhradecká diecéze

Portugalský víkend na Vesmíru

Kdy: 16.-18. 6.

Kde: DCŽM Vesmír

[Událost na FB](#), [více informací zde](#)

Plzeňská diecéze

Kdy: 10.6.

Kde: Plzeň

[Událost na FB](#), [více informací zde](#)

Ostravsko-opavská diecéze

Přípravná setkání v děkanátech

5.5. Ostrava-Zábřeh, 13.5. Český Těšín, 19.5. Hlučín, 9.6. Opava

[Událost na FB](#), [více informací zde](#)

Modlitba Světových dnů mládeže v Lisabonu 2023

Panno Maria, která jsi vstala
a spěšně ses vydala do hor za Alžbětou,
veď i nás vstříc těm, kteří nás očekávají,
abychom jim předali živé evangelium:
Ježíše Krista, tvého Syna a našeho Pána!

Vyrazíme rychle, bez rozptylování a zdržování,
připravení a plní radosti.

Půjdeme pokojně,
protože ti, kdo mají Krista, mají pokoj
a konání dobra je nejlepší způsob života.

Panno Maria, pomáhej nám,
ať se nám tento Světový den mládeže
stane společnou oslavou Krista,
kterého vítáme ve svých srdcích,
jako jsi to kdysi udělala Ty.

Ať se nám toto setkání
stane časem svědectví a sdílení,
bratrství a díkůvzdání,
ať jsme stále otevřeni jedni pro druhé.

S Tebou chceme pokračovat na cestě setkávání,
aby se celý svět shromáždil
v bratrství, spravedlnosti a míru.

Pomoz nám, Panno Maria, přinášet Krista všem
ve jménu Otce, v lásce Ducha Svatého!

Amen.

S církevním schválením vydala Sekce pro mládež České biskupské konference.

**SDM LISABON
2023**

Boží ajťák Carlo Acutis

Nedávno blahoslavený „Boží ajťák“, jak se mu taky přezdívá, si během pár let získal srdce lidí po celém světě.

Carlo Acutis vyrůstal v Miláně, žil úplně normálně, měl spoustu zájmů jako jeho vrstevníci, jen vykazoval dost nezvyklý „tah na branku“, pokud šlo o víru v Krista a život podle evangelia. Jeho nenásilné svědectví přitáhlo k Bohu spoustu lidí, na prvním místě jeho rodiče, ale i řadu spolužáků či přátel, dokonce i několik hinduistů. Bylo mu teprve patnáct, když náhle zemřel na akutní leukémii. Pochovaný je v Assisi, kam jezdil na prázdniny.

Zdá se, že v nebi nezahálí, právě naopak; má mnohem širší pole působnosti: téměř denně přicházejí rodině svědectví o zázračných uzdraveních či obráceních na jeho přímluvu.

Na následujících stránkách naleznete ukázkou z komiksu, který vydalo nakladatelství Doron.

[Knihu si případně můžete zakoupit na jejich stránkách.](#)

O zapůjčení ostatků mladého programátora je stále velký zájem. Pokud byste chtěli této nabídce využít nebo měli nějaké otázky, neváhejte se obrátit na fendrych@cirkev.cz.

Přehled volných termínů na rok 2023: [zde](#)

Sekce pro mládež nabízí zapůjčení ostatků pro farnosti, řeholníky a zasvěcené osoby, dále pak pro společenství a komunity. Pro případné zapůjčení je potřeba, aby se zaručil kněz nebo představený společenství. Po domluvě je lze vyzvednout na sekretariátu Sekce pro mládež. Ostatky nelze posílat poštou.

Využijte jedinečnou možnost a zapojte blahoslaveného Carla Acutise do společné modlitby, adorace, chval apod.

Sekce pro mládež ČBK

CARLO MLUVÍ O SVĚM „PŘÍTELI“ ČÍM DÁL ČASTĚJI. JEHO MAMINKA ANTONIE UŽ NEDOKÁŽE ODPOVÍDAT NA VŠECHNY TY OTÁZKY, A TAK SYNA PŘEDSTAVÍ ŘEHOLNÍ SESTRĚ, KTERÁ DŘÍV BYLA NA MISIÍCH V INDII.

TAKY BUDU MISIONÁŘEM!

ACH JO.

ALE MÁM JEDEN PROBLÉM. OPRAVDU JE TŘEBA ODJET TAK DALEKO, ABYCH SE STAL MISIONÁŘEM? PROTOŽE TĚD ZROVNIA BYDLÍM TADY V MILÁNU, TAK NEVÍM, JAK TO UDELAT.

NEBUDE LEPSÍ ZŮSTAT TAM, KDE JSEM, A SPÍŠ SE ZA DRUHÉ JEN MODLIT?

TO JE VSKUTKU PROBLÉM, ALE NEBOJ. JDE TO SPOJIT. VÍŠ, NEMUSÍME JET AŽ NA KONEC SVĚTA, ABYCHOM V SLOUŽILI KRISTU. KAŽDÝ TŮ MÁME SVŮJ ÚKOL, KAŽDÝ JSME JEDINEČNÝ.

JÁ JSEM SI ZVOLILA INDII. A CO RÁD DĚLÁS TY, CARLO?

„JÁ ZBOŽŇUJU INFORMATIKU! JE TO MĀSTNĚ SAMOSTATNÝ KONTINENT.“

„S INTERNETEM SE DOSTANETE VŠUDE PO SVĚTĚ.“

„NEEXISTUJÍ ŽÁDNĚ HRANICE.“

„ALE NAŠI MÁJÍ POCIT, ŽE TRÁVÍMU POČÍTACE MOC ČASU.“

JE NA TOBĚ, ABYS OBJEVIL SVŮU CESTU. HLEDEJJI V TICHOSTI SRDCE. PÁN TI ODPOVÍ.

CARLO NENÍ VE TŘÍDĚ NEJLEPŠÍ – ANI TEN NEJVĚTŠÍ SILÁK.

TUMÁS, TY SMRADE!

AURELIO! GIULIO! NECHTE TOHO!

PUSŤ MĚ NA NĚJ!

ALE JDE Z NĚJ NEJAKÁ KLIDNÁ SÍLA.

NECHĚTE PO ŠKOLE PŘIJÍT K NÁM DOMŮ?

S ÚSMĚVEM...

NEČO VÁM UKÁŽU.

TO JE FAKT NEČO! WOW! TO JSI TY, CARLO, V TY VESMÍRNÝ LODI?

DĚLÁM NA TOM, JEŠTĚ TO NENÍ HOTOVÝ. JAKO ZVUKOVOU KULTISU TAM CHCI PŘIDAT MUZIKU Z HVĚZDNÝCH VÁLEK A PAK S TOU LODÍ VYPLUJU A PŘEDSTAVÍM SVĚ KÁMOŠE, OKDÍ, PROSTE SVŮJ ŽIVOT...

BOMBA! TO JE NEČO! SEŠ FAKT DOBRĚ!

CARLO SE RÁD UČÍ SAMĚ CELE HODINY TRÁVÍ PŘED MONITOREM A STUDUJE PROGRAMY. ILLUSTRATOR, JAVU A DREAMWEAVER SE BRZY NAUČÍ OVLÁDAT STEJNĚ DOBRĚ JAKO PROFESIONÁLOVĚ...

CARLO, ZÍTRA JDU NAKUPOVAT. NECHCEŠ, ABYCH TI KOUPILA TEN SVETR OD LACOSTE? VE ŠKOLE HO NOSÍ VŠICHNI.

ANI NE, MAMI.

VŠICHNI SE RODÍME JAKO ORIGINALY, ALE VĚTŠINA Z NÁS UMÍRÁ JAKO FOTOKOPIE. NECHCI BÝT JEDNOU Z NICH.

PŘEKVAPUJĚŠ MĚ ČÍM DAL VÍC, SYNKU...

MÁM SE CO UČIT.

Tipy redakce

Bez filtru

Podcast, který jde skutečně na dřev. Palčivá témata, hluboké rozhovory, aktuální dění v souvislostech – to je pouze zlomek oblastí, kterým se autoři věnují.

Jedno z posledních témat, které zpracovali, nese název *Když celibát bolí*.

Kde si Na okraji poslechnout?

[Spotify](#)

<https://naokraji.art/>

www.facebook.com/naokrajipodcast

www.instagram.com/naokraji_podcast/

Kde si Bez filtru poslechnout?

[Spotify](#)

www.bezfiltrupodcast.cz

www.facebook.com/bezfiltru

www.instagram.com/bezfiltru_podcast/

Na okraji

Podcast o tématech, která zůstávají na okraji.

Jaké je to být představenou v klášteře? Můj nepřítel jídlo, Od Svědků Jehovových ke svobodě nebo Cesta k buddhismu.

To je pouze část témat, kterým se autoři ve svém podcastu věnují.

Církev – otázky a odpovědi

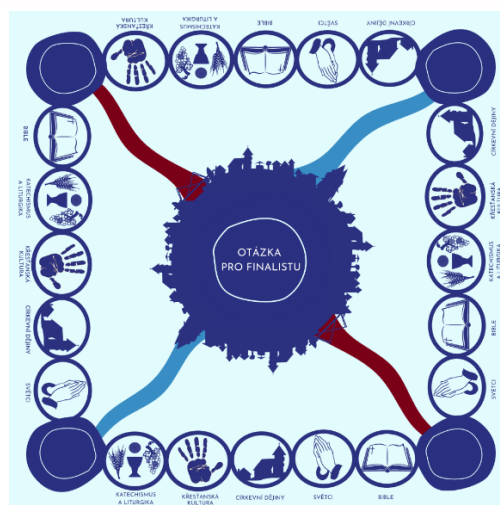
Desková hra pro celou rodinu, u které se zapotí i rodiče. Hra obsahuje 5 kategorií: katechismus, církevní dějiny, kultura, světcí a bible. Hru vydalo nakladatelství Cesta spolu s DCM Brno

Kde si hru koupit?

[Nakladatelství Cesta](#)

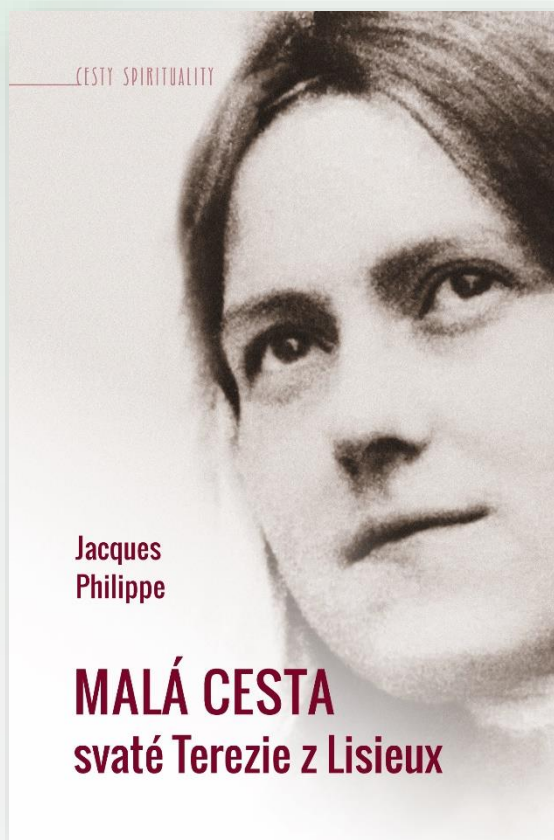
Více informací:

[DCM Brno hra Církev – otázky a odpovědi](#)

Sekretariát Sekce pro mládež, ČBK

Nabídka nakladatelství Paulínky

Jacques Philippe

Malá cesta svaté Terezie z Lisieux

Kniha přibližuje jádro poselství mladé karmelitky, jež zemřela ve věku pouhých 24 let v roce 1897 a kterou papež Jan Pavel II. prohlásil o sto let později

za učitelku církve. Znamý francouzský autor duchovní literatury přibližuje, v čem spočívá ona „zcela nová cesta“ neboli „cesta důvěry a lásky“, již Terezie objevila, žila a později také předávala druhým.

Kniha vychází v novém překladu.

brož., 173 s., 249 Kč

Peter Scazzero

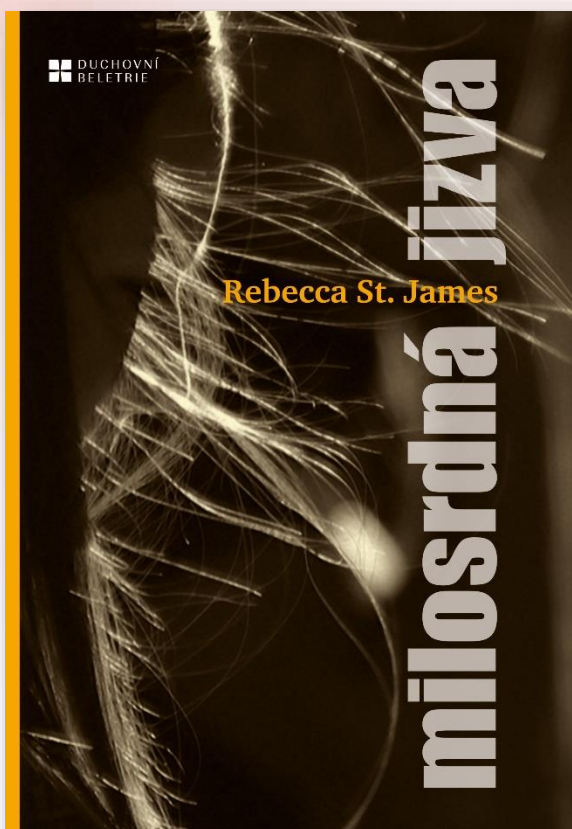
Emočně zdravá spiritualita

Nelze být duchovně zralý a zároveň emočně nezralý: k tomuto závěru autor dospěl díky bolestným zkušenostem se sebou samým i s lidmi, které se coby pastor multietnické komunity pokoušel vést ke Kristu a duchovně formovat. Jeho služba i rodinný život byly poznamenány emoční nezralostí a vnitřní rozervaností.

„Kombinace emočního zdraví a kontemplativní spirituality ... rozpoutá revoluci v klíčových oblastech vašeho života a postupně promění i všechny vaše vztahy.“

brož., 264 s., 295 Kč

Rebecca St. James – Nancy Rue

Milosrdná jizva

Kniha oslovuje především mladé čtenáře, kteří se potýkají se zraněnostmi v oblasti sebepřijetí a vztahů.

Má potenciál stát se „povinnou četbou“ pro všechny, jimž na mladých lidech s problémy záleží a snaží se je podpořit, ať už jde o rodiče, učitele, kamarády, psychology nebo sociální pracovníky.

brož., 396 s., 399 Kč

Nakladatelství Paulinky, www.paulinky.cz

církev.cz

Sekce pro mládež
Česká biskupská konference

Připravuje: Asociace křesťanských spolků mládeže, z.s. a Sekce pro mládež ČBK, Thákurova 3, 160 00 Praha 6.

*Máte-li nápad, postřeh nebo pozvánku, neváhejte nám napsat:
mladez@cirkev.cz*